

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

שופטים ■ ד' אלול תשע"ג 38

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	התריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ ייד ח"ב
שבת	ד'	יג.	ר"ז
ראשון	ה'	יג.	ר"ח
שני	ו'	יד.	ר"ט
שלישי	ז'	יד.	ר"י
רביעי	ח'	טו.	רי"א
חמישי	ט'	טו.	רי"ב
שישי	י'	טז.	רי"ג

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

כלאי בהמה הלכה ד - כלאי בגדים ג'

א. התורה והודאה שמודין לה' יתברך על העבר וכי גם בעת הצרה, זה בחינת שממשיכין הקדשה של שבת, שהוא עולם הבא שאז בטול הצרות לתוך ימי החל שהוא העולם הזה, שהוא ימי צרה. (ד - ז)

"העולם הזה מצד עצמו מלא צרות ויגונות רחמנא לצלן. אבל ה' יתברך מרחיב עמנו גם בעת צרה וגומל עמנו טובות נפלאות ונצחיות גם בזה העולם, ואנו מחיבים להודות לו גם בעת צרה שזהו בחינת המשכת קדשת שבת לימי החל, ועל ידי זה דיקא זוכין לצעק לה' יתברך לצאת מהצרה לגמרי ואז נזכה לבחינת תורה והודאה בשלמות שזהו בחינת עולם הבא."

ב. מי שנתעסק לבו מה' יתברך ואינו יכול לצעק אליו, אזי חס ושלום באמת נתרביין עליו הצרות רחמנא לצלן, כי כל הנמשך אחר צער הצער נמשך אחריו חס ושלום, רק צריכין לתן רוח בדעתו למצא הרחבות גם בתוך הצרות בעצמן ולהביא תורה והודאה בכל עת, כי באמת בכל צרה שבעולם יש בתוכה הרחבה בחינת בצר הרחבת לי. (ד - ח)

ג. לפי מה שעובר על כל אחד ואחד פני מה שיוצא בנפשו רבוי היסורים והצרות מתאנות היצר הרע ומהפרינסה וכי וכי, רחמנא לצלן מעתה, בודאי היה קשה להתקיים עד שיזכה לגאולה שלמה, דהינו שיהיה איש פשר כראוי שזהו בחינת גאולה שלמה. ועל כן באמת פמה וכמה התחילו ונפלו <<<<

מעלת הלימוד

ענה ואמר אנתנו איננו כלל מזה העולם של עכשו, ומחמת זה אין העולם יכולים לקבל אותנו, וראשות (הינו ראש ומנהיג) אין שך לי כלל, כי אין מגיע לי שום ראשות בעולם של עכשו. וגם מעט הראשות שיש לי באמת אין זה ראשות כלל, אדרבא זהו חוכא ואטלולא [שחוק וליצנות] ממש. וגם אותו המעט שיש לי הוא רק נגד הטבע שפיתי את טבעי לזה, אשר מחמת זה יכול לבוא איזה דבור ממני בתוך העולם.

וכל השיחות והספורים (הינו התורות והמאמרים שהוא אומר) שלנו אם לא היה לי גם זה המעט הראשות, גם אלו הדבורים לא היו באים בתוך העולם. ובאמת אם לא היה דור כזה הם היו דברים אלו (הינו התורות שהוא אומר) נאמרים בדורו של האר"י זכרונו לברכה או אפילו בדורו של רבי שמעון בן יוחאי זכרונו לברכה היה רעש גדול מאד.

(חיי מוהר"ן - שמי"ה)

תורה ז' תנינא - כי מרחמים ינהגם

מנהיג אמיתי

שברחמנים, רק מי שמרחם באמת על עם-ישראל, וכל חיינו הם מסכת מופלאה של מסירות נפש ואהבה אמיתית ואין סופית לעם-ישראל, אהבה כנה ואמיתית למען טובתו הנצחית של העם. עד כדי שמתוך האהבה החזקה והכנה לעם, הוא משליך את נפשו מנגד, העיקר שעם-ישראל לא יתכלכלו במשא העוונות. וכמו "משה רבינו" שהשליך את עצמו מנגד ואמר להשם ית' "אם אין אתה מוחל לעוונות עם-ישראל "מחני נא מספרך אשר כתבת", 2 על-אף שהשם ית' הבטיח למשה רבינו שאם הוא ימחה את עם-ישראל יצא ממנו גוי גדול. 3

כל אחד

"כל אדם צריך לעסק בשוב העולם, דהינו להאיר הדעת בבני אדם, להודיע להם כי ה' הוא האלקים ולדבר על לבם להוציאם מעונות, וכל אדם יכול לקיים זאת וצריך לעסק בזה וכי... עקר הוא החכם הצדיק האמת שבדור, שהוא בחינת משה שהוא מוסר נפשו על זה ביותר להאיר הדעת בבנים ותלמידים."

אף אחד לא פטור מחוב נפלא זה, גם "החלש" יאמר גבור אגני". ועל כל אחד מישראל מוטלת החובה להאיר את נועם אור הדעת בכל עם-ישראל. 4

קשה מאד

"אין עניי אלא מן הדעת" 5 וצריכין לרחם עליו, להכניס בו דעת." 1

הנשמה-הזכה, הקדושה והטהורה המשך בעני הבא

ס"ק ג: **כי עקר הרחמנות הוא פשיטתא עס קדוש נופלין, חס ושלום, בעוונות, רחמנא לצלן, כי זהו הרחמנות הגדול מפל מיני רחמנות. כי כל היסורים הקשים שבעולם אינם נחשבים כלל כנגד המשאוי הכבד של עוונות, חס ושלום. כי פשיטתא נופלים בעוונות, חס ושלום, זהו משאוי כבד מאד, שאי אפשר לשא כלל המשאוי הכבד הזה, כי מי שיוצא קדשת ישראל מאין הם לקוחים, ויוצא רוחניות ודקות של ישראל הוא יודע, שישאל הם רחוקים לגמרי מעוון, ואין עוון שיש להם כלל כלל לא, לפי גדל קדשתם משרשם וגדל דקותם ורוחניותם.**

מנהיג

"מי שהוא רחמן, הוא יכול להיות מנהיג." 1 מיהו הנקרא מנהיג? מיהו האדם המתאים להיות מנהיגם של ישראל? רק אדם רחמן

אמרו על הכתוב **"כי מרחמים ינהגם"** שענין זה של הרחמנות של המנהיג, סובב והולך לא רק על המנהיג הגדול, אלא נאמר על כל אחד היכן שמנהיג הנהגתו אפילו האדם בהתנהגות עם בני ביתו והסמוכים לו צריך לדעת שעיקר מנהיגותו ושליטתו תלוי כפי הרחמנות וכפי הסבלנות שבו, כי כל מנהיגות וממשלה תלוי כפי רחמנותו על אלו שתחתיו, וכפי מידת הרחמנות שבו כן מנהיגותו ומלכותו. //

(שיש"ק ז' תס"ד)

לעלוי נשמת שמעון בן הערשיל ז"ל

לעלוי נשמת עקא בת ר' אברהם אלימלך ז"ל

כל סיבת נפילתה היא רק מחמת
"אבדת הדעת", כך שמרוב
מסכנות ואומללות האדם איבד את הדעת.
והצדיק רופא-הנפשות, ברחמנותו מתייגע כדי
להחזיר לאדם את הדעת.

"לקרב הרחוקים קשה מאד, בפרט הרחוקים
ביותר, כי מאחר שכבר נתעו כל כך בדרכם
הרע, בפרט כי רבם מהם פגום מאד על ידי
פגם הברית, על פן בודאי קשה מאד להכניס
בו הדעת ולגרש ממנו רוח שטות ולהוציאו
מעוונות ופגמים ועל פן צריכין לזה צדיק רחמן
מאד כמו משה רבנו שהרחמנות שלו הנה
בלי שעור... וכן צריך הצדיק המנהיג אמתי
להיות רחמן כזה בכל דור ודור, כי מתחלה
ועד סוף הוא צריך להתנהג עם המתקורבים
ברחמנות נפלא ועצום ורב מאד ובדעת ושל
נפלא ונורא באופן שיכנס בהם יראת ה' לטובה
שישובו להשם יתברך על ידי זה ולא יתרחקו
חס ושלום, יותר על ידי היראה, דהיינו שלא
ישתלשל מדבריו אחיזת היראה רעה, שהוא
בחינת דינים, בחינת עצבות ומרה שחכה, רק
צריכין שהיראה תבוא רק לטובה לקרב ולא
לרחק...

זה הצדיק זוכה להאיר דעת נפלא ונורא מאד,
שעל ידי זה נמשכת יראה עלאה ונפלאה מאד
עד שזאת היראה יכולה להגיע ולהאיר לעורר
כל הרחוקים מאד מאד ועקר הדבר שבעצם
נפלאות הדרכים שממשיך זה הצדיק בדעתו
הנפלא, על ידי זה באה היראה על כל אחד
רק לטובה ולא לרעה אפלו הרחוק מאד מקבל
היראה רק לטובה".⁶

הצדיק

הצדיק הרחמן מגודל רחמנותו, אפילו אחר
פטירתו אינו שוקט ונח, וממשיך לתקן את
העולם ולהאיר בעולם את אור השי"ת.

"הצדיקים הגדולים מחמת אהבתם את
ישראל. וכל ימיהם מסרו נפשם בשבילם
להביא להם הארה משרש נשמותיהם, על
פן גם עתה אחרי הסתלקותם, אינם מניחים
שיסתלק אור שרש התורה עמם לגמרי רק
הם עוסקים גם לאחר הסתלקותם להמשיך
ולהאיר בישראל בכל אחד ואחד הארה
משרש נשמתו שבתורה. כי כל התורה שהיא
כלל נשמות ישראל כלולה בנפש הצדיק
בידוע. ועקר גדלת מעלת הצדיק הוא שאפלו
כשנסתלק למעלה למעלה למקום שנסתלק.
יהיה למטה גם פן להמשיך הארה לכל דרי
מטה, כמו שמבאר בהתורה כי מרחמם ונהגם,
כי הארת נפש הצדיק נשארת על קברו הקדוש
ומאירה בכל העולם העשיה, כמבאר בכתבי
האר"י ז"ל. נמצא כשבאים על קברו ששם
הארת נפשו שנסתלקה לשם עם כל התורה
שעסק בה כל ימיו ללמד לאחרים על ידי
שהיה מעורר בתורתו שרשי נשמות ישראל
שבתורה, כשבאים לשם ממשיכים על עצמו
הארה משרש נשמתו שבתורה, כי שם כלולים
כל נפשות ישראל ששרשם בתורה, שעל ידי
זה חוזרים למוטב".⁷

1. לשון רביה"ק בתורה. 2. ספר שמות פרק לב - לב. 3. כמבואר
בתורה. 4. ליקוטי הלכות יו"ד - נדרים - ג, וכמבואר כל זה
בתורה. 5. נדרים מ"א. 6. ליקוטי הלכות או"ח - פסח - ט. 7.
ליקוטי הלכות או"ח - סעודה - ה.

>>>> ויש שהאריכו בעבודתם
מים וימים אצל אחר כך
לא יכלו לקבל מרירות הפגדות של
הבעל דבר ונפלו כל אחד כמו שנפלו
רחמנא לצלן. אבל מי שחפץ באמת
לאמתו לחוס על חייו עקר קיומו על
ידי שבכל מה שעובר עליו יהיה איד
שיהיה אפלו אם רואה שהוא בעצמו
החייב מאד במעשיו שאינם טובים
וכו'. אף על פי כן אין אדם אפלו
הגרוע שבגרועיים שאין הקדוש ברוך
הוא גומל עמו חסדים נפלאים בכל
יום ואם ירצה להסתפל, יראה הרבה
בעיניו ויזכר את עצמו היטב כמה
מעלות טובות למקום עליו. (ד - ט)

"כבר אמרנו כמה פעמים שכל
מה שזכה האדם לאיזה מצוה
ולאיזה נקדה טובה בודאי אינו
נאבד לעולם. ועל זה תקנו לנו
לומר בנשמות, אלו פינו מלא שירה
וכו', כי אין כל העולם פלו עם כל
תאוותיו ויסוריו והבליו פדאי כנגד
נקדה אחת של מצוה אחת שכל
אחד מישראל זוכה בכל יום. וצריך
להרגיל את עצמו שבכל מה שיעבר
עליו יהיה איד שיהיה זכיר את
עצמו בכל עת הטובות והנפלאות
שעשה ה' יתברך עמו עד הנה.
ועל ידי זה יתחזק לצעק ולהתפלל
לה' יתברך תמיד בבחינת מודה על
העבר וצויע לעתיד לבא. ועל ידי
זה יזכה סוף כל סוף לגאולה שלמה
לשוב לה' יתברך באמת."

ד. בשביל זה נתנה התורה כדי
להפיר את מי שאמר והיה העולם,
כי אורייתא שמא דקדשא בריך הוא.
ואי אפשר לדעת מאחדותו הפשוט
יתברך כי אם על ידי התורה הזאת
דיקא שנתלבשה באותיות ודבורים
אלו. (ד - יט)

"מחמת שבה העולם אי אפשר
להבין בשלמות דרכי התורה, על פן
נדמה כל פעם שיש איזה שנויים
וקשיות בתורה, וכל זה מחמת
מעוט שכלנו שאין אנו מבינים דרכי
התורה על ברין, על פן חמל עלינו
ה' יתברך ומסר לנו דרכי התורה על
ידי החכמים לדרשה בשלש עשרה
מדות שעל ידי זה הם מושבין כל
השנויים ומכריעין בין הכתובים
המכחישים זה את זה. ועל ידי זה
נמשך עלינו דעת לידע ולהאמין
כמו שהתורה כלא אחד אף על פי
שלפי קטנות שכלנו היה לנו כמה
קשיות ושנויים בתורה. כמו כן כל
השנויים שבעולם שהם כל הפעולות
משתנות כלם אחד בשרשן, כי כלם
נמשכין מאחד הפשוט יתברך רק
שאי אפשר להבין זאת בשכלנו."

ה. כל מה שמתרביץ ומתחברין
ביותר הרבה ישראל יחד, נתרבה
קדשתו וכבודו יתברך ביותר. (ד - כ)

לעשות מתורות תפילות

רבונו של עולם, "רועה ישראל האזינה נוהג כצאן יוסף, יושב הכרובים
הופיעה". אתה עשית עמנו חסדים רבים ועצומים בכל דור ודור, ונתת
לישראל בכל דור ודור מנהיגים אמתיים אשר הורו את ישראל את הדרך
אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו. חוסה עלינו גם עתה בדור הזה ושלח
לנו רועה נאמן מנהיג אמת רחמן אמתי, אשר יוכל לנהג אותנו ברחמים
ובחמלה כמו משה רבנו עליו השלום, שירחם עלינו ברחמנות האמתית
להוציא אותנו מעוונות, אשר זהו עקר הרחמנות על עמך ישראל, כי זהו עקר
הרחמנות הגדול מכל מיני רחמנות להוציא ישראל מעוונות. כי אתה יודע
גדל קדושת נפשנו בשרשנו, אשר כל נפשתינו חצובות ונמשכות ממקום
גבה ועליון ודק וקדוש מאד מאד ואנו רחוקים לגמרי מעון, ואין שום עון
ופגם שיד לנו כלל, לגדל דקותנו ורוחניותנו בשרשנו, עד אשר אי אפשר לנו
לשא עלינו על עון אחד, מכל שכן על עוונות וחטאים ופשעים רבים ועצומים
ופגמים גדולים ונוראים אשר נלכדנו בהם. (ליקוטי תפילות ח"ב - ז)

תורה ו' תינוא - ע"י זיעה טובה

הציר מיחד הגיע לביתי עתה בעת הקיצי קדם שפתחתי דלתי ביתי. ונודעתי באמר
שנשלח בכונה אלי ביהוד. ותכף קראתי מכתבו. ומאלף תבין צערי. הומה עלי לבי. אף
אני בטוח בה' שישלח רפואה שלמה לבנו דוד צבי שיחיה חיש קל מהרה. ויכול להיות
שהוא צריך להזיע זיעה טובה לרפואה ולחיים ולשמחה. ויקים מהרה זה היום ע"ש
יי נגילה וכו'.

וכבר ידעת לבלי לעסק בשום רפואה גשמית, הן מרופא ונדאקטיר, הן מהמון עם. ואל
תשמע לקול צעקת אשתך ורעיך, אפלו לקול הצדקת מרת אדיל תחיה, רק תקבל באהבה
גם יסורים אלו שצריכים לסבל מקול צעקתם. אבל לא תצית להם כלל. רק אם יכריחו
אותך לעשות לו קאנע פשוטה או צעפיל תהיה מכרח לעשות מחמת המון תשואתם
שהומים לעשות דוקא כדוע לך כל זה, ולה' הישועה והרפואה, ואני מקנה לקבל בשורה
טובה מהרה. על כל פנים אחר שבת קדש הבא עלינו לטובה, ששב לאיתנו בחסדו יתברך.
(עלים לתרופה - מכתב רט"ו)

אָמוּנָה הַיָּמָּה אַחֲרוֹנָה, וְאַף עַל פִּי כֵן עַל יְדֵה דִיקָא עוֹלִין עַל כָּל הַמְדַרְגּוֹת כְּלָן. כִּי אָמוּנָה הַיָּמָּה אֲבָן מְאִסוּ הַבּוֹנִים הַיְיָתָה לְרֵאשׁ פְּנֵה פִּיּוּעַ. וְכִמוּ שְׁאָמַר רַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה בְּשִׁיחוּתָיו הַקְדוּשִׁים שֶׁדָּבַר עִמָּנוּ אַחַר הַתּוֹרָה כִּי מְרַחֵם יְנַהַג בְּלִקְוֵי תִּנְיָנָא סִימָן ז', וְאָמַר אֲזַ שְׁאָמוּנָה הַיָּמָּה מְדַרְגָּה אַחֲרוֹנָה אֲבָל עַל יְדֵה זֻכְרֵנוּ לְעֲלוֹת עַל הַכֹּל, וְלַהֲגִיעַ לְבַחֲיַת רַצוֹן מִפְּלֶג וְכוּ' שְׁעוֹלָה עַל הַכֹּל. (חיי מוהר"ן - תקס"ד)

השארת דעתו הקדושה לאחר פטירתו הוא ע"י קדושת קברו הקדוש שציוה בחיים חיותו לבוא לשם, ולהתפלל שם הרבה להשם ית' ולומר תהילים וכו', ומי שיקיים דבריו, הבטיח לו שבוודאי ישתדל לטובתו בכל טעדי דאפשר, וכמבואר כבר כמה פעמים (ראה חיי מוהר"ן קס"ב). - ורימו לנו כאן שממש כמו שבחיים חיותו היה מאיר דעתו הקדושה לכל אחד ממקורביו כפי בחינתו, למי שהוא מבחינת הדרי מעלה היה מאיר בו ההשגה של מה בחי' איה מקום כבודו, ולמי שהוא מבחי' הדרי מטה היה מאיר בו בחי' ההשגה של מלא כל הארץ כבודו וכו', כמו כן ממש, גם עכשיו יש כח זה בבחינת קבורתו של משה, שמקבל משם כל אחד תועלת לנפשו כפי בחינתו בחי' עליונים נדמה להם למטה ותחתונים נדמה להם למעלה כמבואר בפנים,

והעיקר על ידי שיקיימו כאשר פקד עליהם, שיחזיקו את עצמם כולם באהבה ואחדות גדול! כמבואר כבר במקום אחר (חיי מוהר"ן סימן רי"ח).

(פרפראות לחכמה תו' ז' תנינא ס"ק כ"ו)

אמר המחבר שמעתי מאבי ז"ל ששמע מגדולי המקורבים של רבינו ז"ל, שהבינו מרמיזותיו של רבינו ז"ל שבוה המאמר הקדוש **סמך ידיו על הר"ר נתן ז"ל שהוא יהיה המוציא והמביא בכל עינינו הקדושים של רבינו ז"ל לאחר פטירתו, כמו שראינו בעינינו שכך היה שכל עיקר קיון השארותו הקדושה של רבינו ז"ל לנצח היה רובו ככולו כמעט רק ע"י הר"ר נתן ז"ל כידוע.**

ולעניות דעתי רימו רבינו ז"ל במה שמבואר בסוף המאמר ברמוז, בענין קבורתו של משה כי סמך משה את ידיו עליו, לענין שקיום ההשאה הקדושה של הדעת הקדוש שלו שצריכין להאיר אותה לנצח בבנים ותלמידים וכמו שאמר בפירוש קודם שאמר המאמר הנ"ל וכנכתב לעיל (סעיף כ"ד) וכמבואר להדיא גם במאמר הנ"ל אות ד' שזה עיקר שלימות הצדיק שגם אחר הסתלקותו יאיר דעתו הקדושה בבני עולם הזה השפל בבנים ותלמידים, כי הדעת הקדוש שלו כלול מבנים ותלמידים בחינת דרי מעלה ודרי מטה וכו' כמבואר בפנים - ורימו כאן, שעיקר

שרפוי-מעלה

והתחילו צוחקים ולועגים ממנו שהוא משוגע שבא ממקום רחוק כזה להבעש"ט ואמרו עליו על הבעש"ט ז"ל דברים וכו' ונעשה לו רע בעיניו ואף על פי כן חשב שאלו אנשים מהשוק ואינם מכירים גדולתו. ונכנס לביהמ"ד וראה רב יושב ולומד עם תלמידים. ונתנו לו שלום ושאלו אותו כנ"ל, והשיב להם כנ"ל,

והתחילו שוחקים ולועגים ממנו יותר ויותר, ואמרו לו למה באתם להבעש"ט הלא הוא כך וכך וכו' ודברו עליו דברים רחמנא לצלן. ונעשה לו רע מאוד כי יגע וטרח כל כך בחינם, ולא נכנס להבעש"ט ז"ל כלל.

וחזר מכפר לכפר ומעיר לעיר ושהה גם-כן חצי שנה עד שבא לביתו בחזרה ובאמצע הדרך שמע שנסתלק הבעש"ט ז"ל ולכן הוא מתאנח תמיד כל-כך, כי טרח מאוד שנה שלימה לראות הבעש"ט ז"ל ולבסוף לא ראה אותו מחמת שהאמין לדברי המתנגדים וצעק תמיד: חבל על דאבדין ולא משתכחין! (כתב-יד הרה"ח ר' שמואל הורביץ)

(הר' יוסף משה) בן הרב מאפטע ז"ל ואחר כך בהרב מאפטע ואח"כ בנכדי הבעש"ט ז"ל ר' ברוך ור' אפרים מסדילקוב והר' וואלף קיצעס תלמיד הבעש"ט ואח"כ בהבעש"ט. וכשהמשמש בא אצל קבר הרי"מ הנ"ל אומר בהתלהבות גדולה להתייר: אתם יודעים מי מונח פה? הרה"צ וכו' וכו' הרי"מ וכו' ואח"כ כשמגיע אצל הרב מאפטע ז"ל אומר גם-כן בהתלהבות כנ"ל, וכשמגיע לנכדי הבעש"ט ז"ל ותלמידי הבעש"ט ז"ל הנ"ל אומר מעט בקול ולא בהתלהבות כנ"ל: פה מונח וכו', וכשבא להבעש"ט ז"ל נתקרב לגמרי ואומר בקרירות פה מונח הבעש"ט. וכן באומן דווקא - היה תמיד המתנגדים גדולים על רבינו ז"ל, ולא ידעו ולא הבינו גדולת רבינו ז"ל)

וראו אותו אנשים ברחוב והכירו שהוא איש זר, נתנו לו שלום ושאלו אותו מאיפה בא יהודי? (פון וואנין איז א יוד?) והשיב להם מברעסלא, ותמהו, למה באתם לכאן? והשיב להם: "להבעש"ט הק' ז"ל,

סיפורים ושיחות מפי חסידי ברסלב

שמעתי מאחד מאנשי, שראה אחד שסיפר לו איך שראה זקן אחד שהיה שוכב בבית הכנסת אצל הרופע (תנור) ומתאנח תמיד, והוא היה ילד בין הילדים שהיו שואלים אותו מדוע הוא מתאנח תמיד כ"כ? ולא רצה להשיב והיה מתאנח יותר ויותר. והציקו לו הרבה עד שהוכרח לספר להם כי הוא היה בזמן הבעש"ט ז"ל והוא היה במדינה רחוקה מאוד (נראה לי בברעסלא), ושמע שם הבעש"ט ז"ל, והתחיל לילך מכפר לכפר ומעיר לעיר כדי לבוא להבעש"ט ז"ל וכך שהה הנסיעה חצי שנה עד שזכה לבוא למעזבוז וחשב שכל העיר מעזבוז מלאה משבחי הבעש"ט, אבל הוא ראה להיפך.

ואפילו עכשיו לא מכירין במעזבוז את גדולת הבעש"ט ז"ל וכשהולך השמש להראות ציון הבעש"ט ז"ל, הסדר - שקודם פוגעין בהרי"מ

הוצאת אור הגאולה

בסיעתא דשמיא, עומדים אנו להוציא לאור לכבוד ראש-השנה תשע"ד

קונטרס **סדר היום** מאת הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל, שלא הודפס עדיין מעולם, עם תקון הכללי.

נותרו ימים אחרונים! הרוצה לזכות לקחת חלק להצלחה או להקדיש לע"נ וכדו', או להכניס פרסומת, יפנה למס' 0504180673

א'ת ל'בבך ו'את ל'בב זרעך - ר"ת אלול

אם יזכה ש'יג'יש ב'א'מת כ'אב ח'ט'א'יו, ד'ה'ינו כ'ש'ימול ע'רלת ל'בבו עד ש'יג'יש ל'בבו ב'א'מת ג'דל כ'אבו ו'י'ט'ער ו'י'ת'רט ו'י'שוב ב'ת'שובה ב'א'מת, א'ז י'ג'ישו ג'ם כ'ל ה'ל'בבות ש'ל כ'ל ה'טפות ש'נמ'שכו מ'פ'נו, ה'ן ב'ניו מ'מש ה'ן או'תם ש'נמ'שכו ל'מ'קום א'חר ח'ס ו'ש'לום, כ'לם ? ה'יה נ'מול ע'רלת ל'בבם ו'י'ג'ישו ה'יכ'ן ה'ם מ'ט'לים, ו'י'ה'יה נ'ע'שה כ'ע'ש ג'דול ב'י'ניהם ו'י'ת'עו'רו ל'ת'שובה כ'לם.

ו'ה'ז'מן ה'מ'ס'ג'ל ל'זה ה'וא ח'ד'ש א'לו, כ'י א'לו ל'רא'שי ת'בות א'ת ל'ב'בך ו'א'ת ל'ב'ב. ה'ינו ש'ימול ה' את ל'בבו ו'את ל'בב ס'תם ה'ת'לוי בו, ל'ה'יכ'ן ש'נמ'שך כ'נ"ל.

(ליקוטי מוהר"ן - תורה קמ"א)

הללוהו בתקע שופר

דוד המלך עליו השלום אמר: הללוהו בתקע שופר, כלומר מזהירים על העתיד, אם נבער מכס דעת אותו יתברך כל השנה, להללו ולשבחו בשירות ותשבחות, על כל פנים הללוהו אותו יתברך עתה ב"תקע שופר", בחודש אלול שנשמע קול השופר, לעורר לב הנרדמים בתשובה, וראוי להתלהב לעבודת הבורא ברוך הוא.

(אור המאיר)

לפקוח עינים בימים אלו

בפרטות בימים הקדושים האלה מראש חודש אלול ואילך שנפתחים בו השערי תשובה יותר מכל השנה והם ימי רצון וראוי לכל משכיל להתעורר בהם מתרדמות שנת העצלות ולפקוח עינים עורות ולהכין לקראת אלהינו. והנה האדם מעת שננער לצאת ממעי אמו ניתן בו יצר הרע והוא מוטבע בטבע החומריות, ובכל משך ימי קטנותו טבעו מושכו להשתעשע בהבלי זמן ותאוות החומריות, וגם אחר כך בהיותו בן שלש עשרה שנה שאז ניתן בו היצר טוב מכל מקום כבר הטבע נטבע ללכת אחר ההבל ותאוות המדומות, ומעט מן המעט אשר יתעוררו אז בכל לבבם לבקש את ה' ולהשליך אחרי גיוס מעשי הנעורים ורוב סיגי בני אדם, הגם אם תבוא בלבם אז חשקות וחפיצה לעסוק בדברי תורה בכל זה עוד לא יבקשו התכלית האמיתי להתנדב על ידי התורה באור העליון, אכן יהיה לימודם להשיג על ידי לימודם כבוד המדומה להתכבד בעיני בני אדם ולהגדיל בפניהם, גם להשיג על ידי זה תאוותם וחמדתם אל הממון ולעשותה קרדום לחפור בה, ואחר כך כאשר יגיע לימי עשרים ועשרים וארבע שנה אז המבקשים את ה' כל אחד לפי ערכו מתעורר בלבו לשוב ממבוכות שכיות

חמדת הזמן לידע ולהבין כי לא זו הדרך אשר יעשה אותו האדם להתהלך בו ולא זה התכלית המכוון בעסק התורה, והכל לפי מה שהוא אדם זה מקדים וזה מאחר לשום על לבו.

והאיש הנבוב אשר רוח ה' נוססה בו ולבבו יבין ושב ראוי לו לפשפש ולחפש על מחשבותיו הקודמות בעסק התורה אשר היו ממולאים מבקשת הכבוד ותפארת לו מן האדם והנאות כוזבות, ולתת כבוד לה' ולשכינתו הקדושה אשר שולחה בפשעינו בגלותינו, ולזכך חומריותו ולהלחם עם יצרו המסיתו ומדיחו לעסוק בתורה עבור הנאות גשמיות ובקשת השררה ורדיפת הכבוד, ולהתנחם בכל לבבו על ראשית עסקו בתורה שהיתה על כוונה זו ונתן בזה אחיזה להחיצונים.

(מאור ושמש - פרשת כי תצא)

כל רגע חשובה ויקרה מאד

ואתחנן אל ה' בעת ההיא וגו': כ"ק אאמו"ר וצלה"ה ז"יע דבר בקדשו בשם הרבי ר' בינם מפרשישחא וצלה"ה על המד"ר: "כי מספר חיי אדם אינו מקובץ יחד, כי מה שעבר אין ומה שעתידי עדיין אינו ואין לך אלא ההווה", וכמו שאמר הכתוב: "הנה טפחות נתת ימי", הפירוש, כמו מי שמודד ומושך על ידו שבעים אמות חבלים, אין בידו אלא הטפח שהוא ב"יתוך ידו, כי העבר עבר ומה שעדיין אינו בתוך היד, כן הימים של אדם אינם אלא רגע ההווה. עיי"ש בדה"ק.

ומשה רבנו ע"ה שהיה עניו בתכלית הענוה מובן שהיה חושב שכל מעשיו הטובים לאפס, ומה שיהיה אחר הזמן שהוא עתה עומד בו עדיין, וממילא לא היה לו רגע ההוא, והיה ספונה ויקרה מאד בעיניו הרגע אצלו, וזהו ואתחנן אל ה' בעת ההיא, היינו על העת ההיא על הרגע ההיא שהוא עומד בה, שידע תמיד שאין לו רק רגע ההוא, וממילא היה תמיד בשקידת התורה והיראה, וכמ"ש דוד המלך ע"ה "אזמרה לאלקי בעודי", ופירש"י ז"ל בעוד שאני חי, ברגע ההוא שאני חי כי מה שעבר אין, ומה שעתידי אינו בידו, וממילא יהיה תמיד עובד ה', ובפרט כאשר ימי אלול והימים הנוראים משמשים ובאים מה מאד צריך האדם לקבל על עצמו להיות כל רגע חשובה ויקרה מאד, שיחשוב וידע כי מה שעתידי עדיין ואין לו רק רגע ההוא ובמעשיו הטובים מהרגע ההוא יעמוד לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, כי מה שעבר אין, ובידיעה זו יזכה בטח לעבוד את ה' כראוי.

(ערוגות הבוים - פרשת וירא)

ל'ב'בך ו'את ל'ב'בנו

עקר הראש וההתחלה של כל התקונים הוא על ידי ראש השנה, ראש ד'יקא, כי ראש השנה הוא יום ראשון לתשובה, הינו התחלת התשובה, כי אז הוא יום ראשון לעשרת ימי תשובה.

כי באמת התחלת התשובה והתקון קשה וכבד מאד, כי קשה מאד לידע ולמצא הראש וההתחלה, כי על פי רב כל התקונים והעצות כל אחד תלוי בחברו ומחמת זה קשה למצא הראש וההתחלה...

בעונותינו הרבים אבדה העצה מאתנו, כי גם העצה בעצמה קשה וכבד עלינו לקיים ועל כן קשה וכבד למצא הראש וההתחלה וכן הוא ברב העצות והתקונים שקשה וכבד למצא הראש וההתחלה מחמת ששל על פי רב כל אחד תלוי בחברו ואין יודעין מהיכן הראש וההתחלה וכמבאר בדברי אדונינו מורנו ורבינו

זכרוננו לברכה מזה במקום אחר. ועל כן עקר הראש וההתחלה של כל התקונים שבעולם הוא על ידי ראש השנה. ועל כן נקרא ראש השנה ראש ד'יקא, כי משם עקר הראש וההתחלה לכנס לעבודת ה', כי הוא יום הראשון לעשרת ימי תשובה, הינו ראשית התשובה והתקון.

(יו"ד - ערלה - ד - ה)

לקוטי מוהר"ן

תורה ו' תנינא - ע"י זיעה טובה

על-ידי ש'מזיעין בשביל דבר ש'ב'קד'שה על-ידי-זה זוכין לשמחה, גם זוכה לר'פואה:

ל'ז'רה א'למ'ת' ניתן להשיג את הספר של הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל "יחוס הגדולים" בענין יחוס משפחות הורביץ, ולרשטיין ועוד... בחנות "משך הנחל" מא"ש י-ם.